

Traces d'Artistes & Courants d'Art II

Geselecteerde kunstenaars:

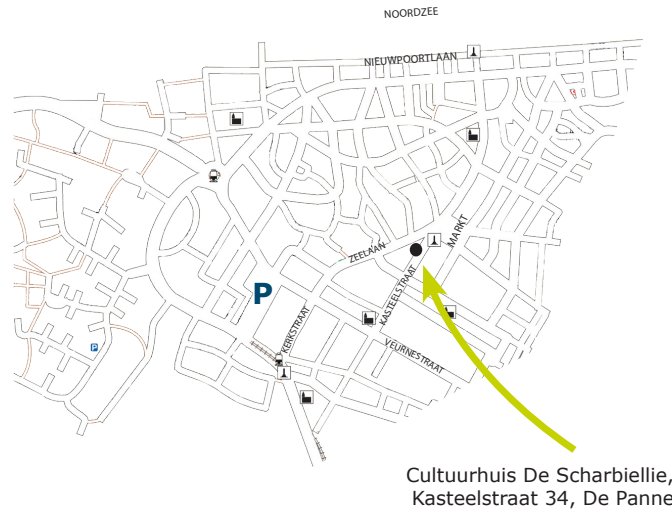
Pierre ALECHINSKY	Samuel D'IPPOLITO
Clif ARDI	Jean-Michel FOLON
Raymond ART	Francesco FRANSERA
Gloria BARRACATO	George GRARD
Frédéric BASTIN	Hubert GROOTECLAES
Delphine BOËL	André LOUIS
Willy BOSSCHEM	Svitlana LYASHCHUK-LEBIGA
Alain BRONCKART	René MAGRITTE
Pol BURY	Luc PEIRE
Jan COBBAERT	Luc PUCCI
Jean-Claude COENEN	Lucien RAMA
Georges COLLIGNON	Jean RETS
Philippe CRIKELER	Edgard SCAUFLAIRE
Paul DAXHELET	Bernard SERCU
Annick DEDECKER	André SLAMA
Jean-Jacques de GRAVE	Roger SOMVILLE
Jo DELAHAUT	Agnès TIRLO
Paul DELVAUX	Remy VANDENABEELE
Jacky DE MAEYER	Fernand VANDERPLANCKE
Raphaël DEMARTEAU	Geert VANDERPLANCKE
Francis DESIDERIO	Walter VILAIN
Roland DEVOLDER	Eddy WALRAVE
Anto DIEZ	YARI

Commissaris van de tentoonstelling:
Lucien **RAMA**

Retrospectieve van de Belgische kunst van 1950 tot nu

15.03 > 23.05.2015

Dagelijks van 14.00u tot 18.00u;
gesloten op maandag en feestdagen
Gratis toegang

Cultuurhuis De Scharbiellie,
Kasteelstraat 34, De Panne

de panne

dienst Cultuur | Zeelaan 21, 8660 De Panne
t/ 058-42 97 53 | f/ 058-42 16 17
cultuur@depanne.be | www.depanne.be/cultuur

Traces d'Artistes & Courants d'Art II

Retrospectieve van de Belgische kunst
van 1950 tot nu

de panne

cnap
CNAP - AIAP - UNESCO

INLEIDING

TRACES D'ARTISTES ET COURANTS D'ART, een tentoonstelling met hedendaagse kunst, zet de Belgische kunst van 1950 tot nu in de kijker. Het werk van heel wat namen die deel uitmaakten van de beroemde vereniging voor beroepskunstenaars is van 14 maart tot 17 mei 2015 te bezichtigen in het Cultuurhuis De Scharbiellie van De Panne.

De AIAP of 'Association Internationale des Arts Plastiques' zag in 1954 het levenslicht onder de auspiciën van de Unesco. Het is een niet-gouvernementele organisatie met hoofdkwartier in het huis van de Unesco in Parijs. Ze verdedigt wereldwijd de culturele en materiële belangen van de beeldende kunstenaars.

HET THEMATISCHE PARCOURS

SPOREN VAN DE JAREN 1950

De curator van de tentoonstelling, kunstcriticus Lucien RAMA, koos 'sporen van kunstenaars' als rode draad door de meer dan vijftig tentoongestelde kunstwerken. In 1946 stelde de APIAW, de 'Association pour le Progrès Intellectuel et Artistique de la Wallonie', werken van kunstenaars als Picasso, Matisse, Fernand Léger en Kandinsky tentoon. Zo creëerde deze vereniging een gunstig klimaat voor contacten en uitwisselingen tussen jonge kunstenaars en deze gevestigde waarden. De meer figuratieve stromingen stonden soms afkerig tegenover nieuwe invloeden. Er kwam internationale erkenning voor het Belgische surrealisme, met prestigieuze namen als René MAGRITTE, Edgar SCAUFLAIRE en Paul DELVAUX, die de CNAP-AIAP/UNESCO allemaal mee hebben opgericht.

In de 20e eeuw deden heel wat erg opmerkelijke artistieke vernieuwingen hun intrede. Sommige kunstenaars kwamen in opstand tegen de gevestigde stijl. De kubisten zetten zich af tegen het postimpressionisme, dat ze niet gedurfd genoeg vonden. De nieuwe generatie van toen verwierp het abstracte expressionisme wegens te 'pretentius en hoogdravend'. Tal van persoonlijkheden uit de kunstwereld bevonden zich in een tweestrijd tussen deze nieuwe ideeën en de academische traditie van de beeldende kunst. Ook de Raad voor Beeldende Kunsten ontkwam niet aan die ideeënstrijd.

SPOREN VAN DE ABSTRACTIE

Vanaf de jaren 1950 groeide de geometrische en lyrische abstractie zowel in België als in Parijs uit tot de officiële kunststroming die alle andere kunstgenres aan de kant zette.

De Cobrabeweging werd opgericht in 1948. De naam is een acroniem van 'Kopenhagen, Brussel, Amsterdam', de steden waar de meeste oprichters van de beweging woonden.

De kunstenaars wilden terugkeren naar de essentie van de kunst en zochten inspiratie bij kunstvormen die nog niet aangetast waren door de westerse normen en conventies. Denk maar aan de totems en magische symbolen van primitieve culturen, de oosterse kalligrafie, de prehistorische en middeleeuwse kunst, maar ook de primitieve en de naïeve kunst.

SPOREN VAN DE POPART

In 1969 stond er een nieuwe generatie kunstenaars op die afstand namen van het abstracte expressionisme, van de technologie van de kinetische kunst. De pop-art ontstond rond 1950 in Engeland, maar bereikte tien jaar later zijn hoogtepunt in New York. Daar stond deze stroming samen met het minimalisme in het middelpunt van de artistieke belangstelling. Ze haalde haar inspiratie, thema's en vormen uit de gebruiken, de voorwerpen en de media van de westerse consumptiemaatschappij.

SPOREN VAN BIJZONDERE PADEN

Vanaf het einde van de jaren 1970 begonnen kunstenaars te experimenteren met conceptuele kunst, arte povera, landart en tal van andere, minder bekende bewegingen. Sommigen weigerden nog langer op zoek te gaan naar betekenis of lieten ze niet meer overheersen. Sinds Kandinsky moet kunst niet meer 'gelezen worden' om tot de ziel door te dringen. De keerzijde is even waardevol als de voorzijde. De plaats van de toeschouwer gaat meespelen, omdat de kunst op allerlei manieren kan worden opgevat. Een schilderij kan ons ontwapenen, maar die afstand moet wel een emotie opwekken. Dat is de grote vrijheid die eigen is aan deze bijzondere paden.

SPOREN VAN DE NIEUWE FIGURATIE

In tegenstelling tot de Cobrabeweging of het Nieuwe Realisme is de Nieuwe Figuratie nooit een samenhangende beweging geweest. Ze stond alleen voor een bepaalde eigentijdse visie op de mens. In Europa en de Verenigde

Staten volgde ze rond 1960 de informele en de gestuele schilderkunst op, waaruit ze enkele principes van de vrije picturale schilderkunst overnam. De Nieuwe Figuratie verkende specifieke thema's: de mens, de zoektocht naar betekenis, het onirisme in het spontane gebruik van kleur en materiaal, en de uitsluiting van elke letterlijke gelijkenis.

SPOREN VAN DE PERSOONLIJKE MYTHOLOGIE

Als weerspiegeling van onze tijd plaatst de hedendaagse kunst vraagtekens bij onszelf. Ze ontvouwt een kijk op het leven door bepaalde mythes uit het verleden te verkennen. Door ze te begrijpen, ze te leren kennen, gaat ze ook de uitdaging aan om nieuwe indrukken op te doen. Het gaat er ook om een zekere staat van alertheid aan te nemen. Een houding die ons verandert en maakt dat we aandacht krijgen voor de werkelijkheid die ons omringt.

Door de aard van haar materialen, technieken en thema's dwingt de hedendaagse kunst de toeschouwer om een totaal andere rol te vervullen en op een andere manier te kijken naar het kunstwerk, naar het leven dat nieuwe situaties verkent.

SPOREN VAN HET MOOIE HEDEN

Le bel d'aujourd'hui (het mooie heden) is een gedicht van Stéphane Mallarmé uit 1899. Lucien Rama vond het in zijn bundel Poésies, waarin de schrijver het over de Maagd, de levenskracht en het mooie heden heeft. Het mooie heden is de kunst van nu in al haar diversiteit. Het is een kunst die evolueert en op zoek is naar culturele identiteit. Het is een verzamelnaam voor kunstenaars die beïnvloed zijn door de verhalende figuratie, maar minder ideologieën en meer aandacht voor het anekdotische hebben. Deze kunstenaars behoren niet tot een samenhangende beweging, ze volgen geen manifest. Ze halen hun inspiratie onder meer uit de rockcultuur, stripverhalen, fotografie, reclame, filmwereld, kunst en videogames. De thema's zijn soms nostalgisch, leunen aan bij het dagelijkse leven, situeren zich tussen kitsch en sociale eisen, tussen filosofische vragen en het no future-gevoel. Aan het begin van deze 21e eeuw neemt de kunst veel verschillende houdingen aan. Deze esthetische rijkdom kan zowel een zwakte zijn als een inspiratiebron voor de kunst van later.

Kunst houdt altijd een spiegel voor. Het mooie heden is er morgen al.

Lucien Rama, kunstcriticus